

KALBE DÜŞEN CEMRE

Cemre ve Elmas iki candan arkadaştı. İlkokulu birlikte okuyup bitirdikleri gibi liseyi de birlikte okuyan iki sırdaştılar. Okul dışında kalan vakitlerini de birlikte geçirmekten zevk alırlardı. Oturdıkları semt de aynıydı. Cemre orta boylu, beyaz tenli, yeşil gözlü neşe dolu bir kızdı. Arkadaşları ona ‘Hayat Ağacı’ derdi. Belki de bu ismi hayat boyu dağıttığı sevgi ve gözlerinin yeşilinden alıyordu. Babasını küçük yaşta kaybetmişti. Annesi, dedesi ve bir de onların geçimini sağlamaya çalışan abisi Hüseyin vardı. 20’li yaşlardaki Hüseyin çalışmayı bir ibadet bilirdi. Ne de olsa babasının bıraktığı yükü omuzlarında taşıyordu. Aile adeta mütevazı bir hayat zinciriydi. Kendi mutlulukları gibi herkesin de mutlu olmasını isterlerdi. Annesi de tıpkı Cemre gibi sevgi dolu bir insandı. Onca sıkıntıya ve garibanlığa rağmen kimseye muhtaç olmaz , kimsenin kötü olmasını istemezdi. Ailenin büyüğü, reisi bir de Seyit Dede vardı. Kuskünleri barıştırır. İlim, irfan dağıtır, küçük çocukları sevindirirdi. Mahallenin biraz ötesindeki bulunan Cem Evinin Dedesiydi. O aslında mahallenin dedesiydi. Gün boyu hayırla meşgul olur sonra akşamüstü küçük, sıvasız ama hoşgörüyü örülü gecekonduya dönerdi. Gecekondunun yolu topraktı. Ağaçlıklı bir yoldan kuzu sesleri, kuş cıvıltıları içinde geçilirdi. Mahallede top oynayan çocuklar, ip atlayan kızlar, türkü söyleyen gençler hiç eksik olmazdı. Farklı kültürlerin bir arada olduğu bu küçük mahalle adeta bir panayır alanını andırırdı. Elmas’ın ailesi ise biraz daha farklıydı. Esmer benizli, kahverengi gözlü, uzun saçları örgülü bu kızın ailesinin ekonomik durumu biraz daha iyi ama aile bağları biraz daha kopuktu. Babasının düzenli bir işi vardı. Elmas’ın da tek abisi vardı. Hüseyin’le yaşıt olan bu delikanlı ise babasın yanında kalır, onun eline bakardı. Kimse ile konuşmaz, kimseye gidip gelmezdi. Çocukları bir arada gördüğü zaman bile hadi artık yeter diye seslenir, Elmas’ı hemen eve çağırırdı. Elmas’ın ailesi Cemre’nin hoşgörülü ve değişik yaşam biçimini nedense garipser ve onlara karşı soğuk davranırdı. Seyit Dede ise tam tersine her gün birini davet eder, muhabbet etmek isterdi. Elmas ara sıra sırdaşının evine kaçıp gelse de , ailesi bir türlü Seyit Dede’ye ve Cemre’ye yaklaşmazdı. Var olan bakış açısını bir türlü değiştiremez, bu sevgi dolu hayat ağacına tutunamazlardı.

Günler birbiri ardına geçip giderken, iki kız da bir fidan misali boy atıp büyüyordu. Derslerini aksatmamaya çalışırlar, eğlenceden de uzak kalmazlardı. Okul yolu uzundu. Cemre okula yürüyerek giderken, Elmas’a ise babası servis tutmuştu. Elmas abisinden birazcık korksa da biricik arkadaşından aldığı sevgi ile bazen ona eşlik eder, beraberce yürüyerek giderlerdi. Bu büyük birliktelik hızla akıp geçen zamanla ayrılacak mıydı? Bu soru zamanla her iki arkadaşın kafasını meşgul etmeye başlamıştı. Elbette okul bitecekti ve sonrasında ne olacağı meçhuldü. Seyit Dede bu iki sırdaşa ilim öğrenmenin önemini öyle bir aşılamıştı ki, iki kız zamanın büyük bölümünü kitap okuyarak geçirirdi. Bazen bir ağaç altında, bazense Cemre’nin küçük odasında. Başka bir seçenek de yoktu. Elmas’ın ailesi kapılarını kimseye açmazdı. Seyit Dede ve Hüseyin’in yönlendirmelerine pek ses çıkarmasalar da bundan ürkerlerdi. İki kız ise kendi yaşlarının üstünde bir olgunlukla hayatlarını sürdürüyordu...

Artık lise sona geçmeye birkaç ay kalmıştı. Kızlar birbirine o kadar alışmıştı ki, acaba son sınıfta onları neler bekliyordu? Kader rüzgarı onları kim bilir nerelere atacaktı? İki arkadaş okul dönüşü Elmas’ın ağabeyi ile karşılaştılar. Cemre’nin çok farklı bir kültüre sahip olduğu ve kardeşini oyaladığını düşünen Elmas’ın ağabeyi bu iki sırdaşa kızarak onları ayırdı. İki kız ağlaya ağlaya ayrılırken, genç adam içinde zerre kadar vicdan azabı duymuyordu. Hayat bu muydu? Kimseyle içli dışlı olmayan bu genç için hayat asık surattan ve ayrılıklardan mı ibaretti? Hayat ağacı her insana mutluluk ve hoşgörü meyvesini sunarken onun bu tavrı

şaşırtıcıydı. Ayrılık günü her iki arkadaş için de işkence gibi olmuştu. Elmas'ın babası durumdan haberdar olduğu halde bir şeye karışmamış ve ayrılığın bir parçası olmuştu.

İki dost artık sadece okulda görüşür olmuşlardı. Derslerini de, sohbetlerini de okulun sınırları içinde yapabiliyorlardı. Cemre'nin ağabeyi Hüseyin ve Seyit Dede de bu durumdan rahatsızdılar. Onların görevi sevgiydi. Başka bir görev bu dünyada haramdı. Elmas ise onların düşüncelerini az çok hissedebiliyordu. Seyit Dede Elmas'ın ağabeyini ve babasını çağırmaktan hiç geri kalmadı. Her defasında ise olumsuz cevaplarla karşılaştı. Duruma çok üzülen Seyit Dede bir gün Cem Evi çıkışında Elmas'ın evine doğru yol aldı. Evin balkonundan Dede'nin kendilerine geldiğini anlayan genç ağabey ise hemen aşağıya inerek soğuk suratını bir kez daha göstermişti. Aslında bu genç çok kötü bir insan değildi. Sadece bakış açısının kurbanıydı. Alevilere karşı olan bakış açısı onu her geçen gün içler acısı bir hale sokuyordu. Yanlış bakış açısı sonucu oluşan zinciri bir kırabilseydi... Oysa her ne olursa olsun sevgi dolu, örnek insanlarla birlikte olmak gerekiyordu. Durumu anlayan Dede gence dönerek: ' Evlat! Ne ararsan kendinde ara. Okumak istersen de kendini oku ' diyerek oradan uzaklaştı. Seyit Dede kimseye kıyamazdı. Kimseyi ayıplayamazdı. Onun görevi sevgi tohumunu ekmektir. Torununa da Hayat Ağacı denmesi onun ektiği tohumların filiz verdiğinin en açık delilidir. Genç, yaptıklarından yine bir pişmanlık duymadı ve tahta merdivenleri hızlıca çıkararak evine döndü. Odada biricik kardeşinin hıçkırıklarını duyması da onu pek rahatsız etmemişti. Ona göre böylesi belki de daha iyiydi. Elmas ise abisine kırgın değildi. Sadece onun büyüğü olduğunu ve saygı duyması gerektiğini biliyordu. Öte tarafta Cemre'nin ağabeyi Hüseyin kendi kardeşini teselli ediyordu. Hoşgörü ile er veya geç her şeyin hallolacağını söylüyor, kendi kültürlerinin insana bakış açısını anlatmaya çalışıyordu. Cemre o an abisini okumaya, anlamaya çalışıyordu. Bir an düşündü. Abisi de Dedesini okuyordu. Kuşkusuz ki Dedesi de kendinden önceki alimleri okumuş, anlamış ve bu sayede değer bulmuştu...

Nihayet lise son sınıfın da son dönemine girilmişti. Değişik duygularla geçen seneler aslında çok şey anlatmıştı. Dostluklarından bir şey eksilmemişti. Okulda geçen zamanlarda hep birlikteydiler. Peki ya okul olmasaydı? Bu üzücü soru iyiden iyiye kendini hissettiriyor ve belki de dostluklarının bağına güçlendiriyordu. Onlar birbirlerinden ayrı kalabilir miydi? İkiisi de çok zekiydi. Okulda ilk iki sırayı almaları onların daha da tanınmasını sağlıyordu. Öğretmenleri de onlarla iftihar ediyor ve başarılarına inanıyordu. İki katlı, sarı boyalı okulun çorak bahçesinde oturan iki arkadaş bir an garip bir hüznün sarmıştı. Oysa ikisi de üniversiteyi kazanacaklarına emindiler. Güneşin alev gibi çarptığı ama iki sırdaşın hiç rahatsızlık bile duymadığı bu küçük bahçede bir anda tatlı bir tebessüm belirliyordu. Dostlar adeta birbirlerinin içini okumuşçasına gülüştüler. Evet, ikisi de aynı üniversite yazabilir ve bu sayede yine beraber okur, birlikte olabilirlerdi. Bu düşünce her ikisini de öyle bir sarmıştı ki, ders zili çaldığını bile fark etmemişlerdi. Son dersin başlangıcı için koşar adımlarla sınıfın yolunu tutan iki dost artık biraz daha mutluydu. Ayrıldıkları gün ne kadar üzülmüşlerse bu düşüncelerle geçen son demde bir o kadar neşe doluydular. İki dost okul çıkışı yürüyerek evlerine dönerken güneş ise etkisini biraz azaltıyordu...

Onlar artık kan kardeşi misali hayat arkadaşı olmayı kafalarına koymuşlardı. Aslında hiç hesaba katmadıkları bir şey vardı. Yeterli puanı alsalar bile aynı fakültede eğitime devam etmelerine Elmas'ın abisi müsaade edecek miydi? Belki de büyük bir mutluluk için şimdiden bu kaygıyı duymanın yersiz olduğunu düşünmüşlerdi. Elmas'ı Cemre'ye yaklaştıran şey onda gördüğü farklılık, sevgi ve hoşgörüyü. Elmas, evlerine dönen yolun son yakasında arkadaşına dönerek : 'Canım arkadaşım! Okuduğum en büyük kitap sizsiniz' diyordu. İki arkadaş o vakit aslında her şeyin insanın kendi içinde olduğunu ve bunun dışında da başka bir şeye gerek olmadığını düşünerek evlerine dönen yolda son adımlarını atıyordu...

Heyecan dolu bekleyişin ardından nihayet sınav günü gelmişti. İki arkadaş da sınava giderken ağabeyleri eşlik ediyordu. Kardeşlerinin sınavının bitimini aynı bahçede bekleyen gençler hiç konuşmadılar. Sınav sonu iki kız da kapıdan gülerek çıkıyordu. Ayrı yollardan gidilse de mutluluk aynıydı. Yaklaşık üç hafta süren bekleyişin ardından ikisi de yeterli puanı almışlardı. Amaçlarına ulaşmanın onurunu yaşarken, Elmas'ın abisinin sözleri iki arkadaşın hayallerine adeta kurşun sıkıyordu. Genç, iki kızın da aynı üniversitede okumasına karşı çıkararak onları ikinci defa ayırıyor ve ikinci defa yaralıyordu. İki arkadaş ne kadar zor olsa da İzmir'in iki farklı üniversitesine Eczacılık Fakültesi öğrencisi olarak kayıtlarını yaptırıyordu. Zaman kimseyi durup beklemiyordu. Günler su geçmiş, üniversite yılları bile başlamıştı. İkisi için de adeta sonbahar gelmiş gibiydi. Tam da bu ilk günlerin hüznünlü atmosferinde acı bir haberle sarsılmışlardı. Gelen haber onlara yeni bir darbe daha vuruyordu. Elmas'ın abisi trafik kazası sonucu hayatını kaybetmişti. Evet, iki kardeşi ayıran genç, artık bu dünyadan da kendisi ayrılmıştı. Elmas gözyaşlarını tutamıyor ve her an düşünmekten de kendini alamıyordu. İki arkadaş kısa süre sonra cenaze dolayısıyla bir araya gelmişti. Bu olay iki kız çok üzdüğü gibi Cemre'nin annesi, ağabeyi ve Seyit Dede'yi de çok üzmüştü. Taziyeye gelen ender kişiler arasında en çok kalıp, üzüntüyü en yakından paylaşan yine Cemre'nin ailesi olmuştu. Bu durum artık Elmas'ın annesi ve babasını utandırmıştı. Anlamışlardı ki, gözyaşının rengi bile aynıydı. Oysa onlar hep farklılıkları dert etmişlerdi. Yaptıklarını düşünüp utanç duyuyorlardı. İki aile artık yakınlaşmaya başlarken iki kız için de okullarına dönme vakti gelmişti. Dönem arasında mutlaka evlerine dönecekler ve artık daha rahat bir arada bulunabileceklerdi.

Birkaç ay sonrasında ise ilk dönemlerini başarıyla bitiren iki sırdaş evlerine dönecek olmanın heyecanını yaşıyordu. Ertesi gün birlikte olacaktı. Elmas, Seyit Dede'yi ziyaret edip onun elini öpmeyi canı gönülden istiyordu. Nitekim büyük gün gelmişti. Elmas, annesini ve babasını alarak Cemre'nin evine doğru yol aldı. Onların elini öpüp hal hatır sordu. Seyit Dede ise Cem Evine gitmişti. İki dost Seyit Dede'nin yanına doğru yola çıkmaya karar verdiler. Aniden yağmur başlamıştı. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmur onları yollarından alıkoyamıyordu. Hüzünle yoğrulan yürekler sevgiyle ıslanıyordu. Evet, artık sevgi katreleri Elmas'ın iliklerine kadar işlemişti. Elmas'ı tatlı bir hüznü sarıyor bir yandan da abisini anımsıyordu. Olanları düşünüyordu. Evet, insan da bir kitaptı. Ailesinden duyduğu Alevilik ile Cemre'de gördüğü arasında uçurumlar vardı. O gerçek Aleviliği yaşayarak görüyor, okuyordu. Bu düşünceler içinde daracık, taşlı sokaklar bir bir aşıldı. Sonunda kırmızılı yeşilli bu güzel yer karşısına çıkmıştı. Buraya ilk kez uğrayan Elmas, gördüğü manzara karşısında adeta donakalmıştı : Cem Evinin kapısında: ‘ Okunacak en büyük kitap İnsandır ’ yazılıydı !